

İKİ RESİM SERGİSİ

Ankara ressamlarının ve Güzel Sanatlar Birliği resim şubesinin sergileri aynı zamanda açıldı. Memleketimizde resim sanatının böyle iki sergi teşkil edecek kadar çok ve mütenevvi eserler vermesi insanı cidden sevindiriyor. Resim tekniğinden pek anlamıyan, fakat bu sanat şubesini samimî olarak seven bir vatandaş sıfatıyla sergilerdeki resimlerin önünde uzun uzun durdum, iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, tabiat manzaralarının hâkim mevzu oluşudur. Bu nevi tablolardan bazıları hâlâ birkaç ağaç, bir su parçasından müteşekkil “kartpostal” varî eserler, fakat diğer büyük bir kısmı yurdun muhtelif yerlerini tanıtan eserlerdir. Gönül isterdi ki sanatkârlarımız sade yurdun tabiatını değil, fakat halkın hayatını da eserlerinde daha fazla aksettirsinler. İstanbul’da açıldığını okuduğumuz, liman faaliyetine ait-mevzuları ifade eden sergi gibi sergilerin çoğalmasını, ressamlarımızın muhtelif tipte şahsiyetleri ve hayat faaliyetlerini ele almalarını temenni ederiz. İkinci müşahedem, sergide satılan eserlerin azlığı idi. Bir şapkaya kırk, elli, hattâ daha fazla lira sayan, otomobil, apartıman edinen zenginlerimiz neredeler? diye düşündüm. Sanat, rağbet gördüğü nisbette inkişaf eder. Fırçasıyla geçinebilen, sürünerek değil, tam geçinebilen acaba kaç sanatkârimiz vardır? Sergiler açılmadan evvel bir gün Halkevinin resim galerisine uğramıştım. Tabloların ucuzluğu, beni hayrete düşürdü. Bu malzeme pahalılığında bu fiyatlar tabloların maddî fiyatını korumazdı. Demek ki ressamlarımız halka, resimlerini kabul ettirebilmek için ellerinden gelen fedakârlığı yapıyorlar da yine resimler satılmıyor. Galerilerdeki eserler, iyi bir fotoğrafçıya çektiğimiz fotoğraflarla hemen aynı fiyatta idi. Fotoğrafa gelince paraya acımıyoruz ve bunları alıp duvarlarımıza asıyoruz. Halbuki fotoğrafın yeri aile albümüdür; duvara asmak zevksizliğin ifadesinden başka bir şey değildir. Bir ahabamız evlendiği zaman asgarî on, on beş lira verip bir gün bile yaşamıyan çiçekler gönderiyoruz; bunun yerine hem daimî olacak, hem de evini süsleyecek bir tablo alıp göndermek aklımıza gelmiyor. Bu vaziyette, güzel sanatların neden memleketimizde daha süratle inkişaf etmediğine şaşmamalıyız.

Yurt ve Dünya, Sayı 7, Temmuz 1941